Ч. 277. Неділя 25 (12) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоденем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в п.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Подорож Архікн. Франца Фердинанда до Будапешту. — Справи парляментарні. — З угорского сойму. — Войсковий податок в Росиї. — Студентскі демонстрациї в Росиї.

З Будапешту доносять: Тайний радник Людвик Лянґ, котрий сеї сесиї делеґацийної буде предсідателем делеґациї, запитаний, чи в своїй привітній промові згадає про незвичайну подію, якою буде участь Архікнязя в отвореню делеґаций, сказав:

„Річ ясна, що мою промову уложу відповідно. Вискажу именно радість, яка наповняє не лиш делеґацию, яку репрезентую, але й цілий нарід мадярский з нагоди приїзду Найдост. Архікн. Франца Фердинанда і єго побуту в столици Угорщини. О тім прийде ся мені без сумніву сказати шось і в привітній промові до Найдост. Архікнязя, бо яко голова одного з орґанів репрезентациї угорскої повинен я зложити чолобитню заступникови Короля тим більше, що тим єсть Найдост. Архікнязь, на котрого голові спічне колись корона.

На дальше запитане, чи в промові президента буде якийсь натяк політичний, додав Лянґ: Здає ся мені, а я навіть глубоко переконаний, що такий натяк був би не на місци, а тим самим не знайде ся в промові. Не думаю в ній порушати відносин політичних. Уважаю навіть за річ не відповідну, щоби слова предсідателя делеґациї, котрий витає Короля, або єго заступника були проникнуті політикою. Промова, яку я виголосив у Відни до сідоглавого Монарха, мала свою специяльну основу, знану лиш мені і лиш не многим за мною. Припав мені обовязок подякувати в імени тисячів женщин і дітий з захованя житя і здоровля синів, мужів і батьків. То мусів я зробити з цілою покваиностию. В засаді однак не годжу ся на політиковане в таких хвилях. Не виджу однак причини, длячого би я в промові мав держати ся иньших засад. Я певний, що стоячи перед Архікнязем промовлю так, як мені то буде видавати ся відповідним.

Комісия палати послів для суспільного обезпеченя радила на вчерашнім засіданю над дальшою частию проєкту того закона, управильнюючою обезпечене від нещастних пригод. Предсідатель пос. Бузек подав до відомости, що наміряє скликати субкомітет на день 11. січня для нарад над III. розділом, в котрім говорить ся о обезпеченю на случай неспосібности до праці і на старість.

На запрошене маршалка ческого сойму відбула ся в четвер в соймовім будинку в Празї довірочна конференция представителів соймових сторонництв. Як зачувати, на день 30. с. м. буде скликана нова конференция.

В угорскім соймі в часї дискусиї над буджетовою провізориєю заявив ся ряд опозицийних бесідників против предложеня, домагаючи ся перерваня засїданя.

Президент міністрів ґр. Гедервари зробив внесене, аби з огляду на то, що з ходу нарад кождий міг набрати пересьвідченя, що полагодженє провізориї єсть неможливе, перервати наради, а на дневнім порядку слідуючого засїданя поставити знов предложене о торговельнім договорі з Сербією.

На замітку пос. Польонїого, що наслідком неухваленя банкової провізориї банк буде мусїв підняти виплати в готівці і на запитане тогож посла, чи по законі о договорі з Сербією банкове предложенє стане знов на дневнім порядку нарад, відповів президент, що з міжнародної точки погляду треба би бажати, аби договор з Сербією полагоджено вчасно. Позаяк всї сторонництва суть за предложенєм, в суботу буде могла відбути ся трете читанє. Коли опозиция хоче, аби по сьвятах банкова провізория прийшла знов на дневний порядок нарад, то палата може таке внесенє ухвалити.

Два приятелї.

З французского — Октава Мірбо.

— Ну, як же ти рішив ся, милий брате?

— Ані гадки, старий товаришу!

— То послухай же мене! Чомуж не купити тобі сего ґрунту?... З неділї підеш вже на пенсию, а де відтак подієш ся?... Чейже не думаєш лишити ся в Парижи і без мене жити? Лиш розваж то собі, брате!

— Правду кажеш! Я, дурний, о тім і не подумав, що ані хвилинки не міг би без тебе жити.

— А видиш!... Що-ж би ти без мене діяв?

Пан Сидір Флєрі підняв голову і глянув через огорожу, збиту з лат, на малий чотирокутник лихого ґрунту, де спід навезеного румовища і розбитих цегол не могло видобути ся ані однїсеньке стебло травички. Єго очи таки впили ся в табличку, що була криво прибита посеред того ґрунту, а в котрої дошї майже змили напись. Від огорожі ішла стежка на чорні поля, де не видко було ані одної деревини. Доокола були розкинені хатки, подібні до тих, які ставлять собі діти, коли бавлять ся. Здалека на овиді видніли ся чорні комини фабрик, цілі вкриті густим димом, а непривітна сумна рівнина майже спливала ся з тяжкою, як саджа чорною мракою, що під ту пору висїла вже над землею.

— Правда!... Правда!... Що би я робив без тебе? — повтаряв пан Сидір Флєрі.

— А видиш? — сказав на то пан Анатоль Ґандон і поклепав свого приятеля по плечи. — Ти не знаєш, мій брате, що за добродійство мати свою власну хату, а до того ще й огородець! А одушевившись зробив при тім знак рукою, як би хотів показати на свій власний, недавно виставлений дім та на огородець при нім. Під тим „огородцем“ розуміли ся також три сьвіжо скопані грядки, а межи ними на стежках кілька бодяків і зісохлих цьвітів.

— Хиба-ж то не бере аж зависть того, хто на то погляне?

— Та розумію ся?

— А може тобі мій двірок не конче подобаєсь?

— Чому би ні!

— А мій огородець тобі не подобаєсь?

— Ще й як!

— А керниця?... Бачиш, на самій межи наших ґрунтів... На моїм боці ростуть черешнї... Ти можеш посадити на моїм боці також черешнї.... Що рана, що вечера побалакаємо собі в тіни наших дерев, поговоримо собі коло кернички.... То щось значить! Та-ж рішн ся вже раз!

— Не скажу, що ні... Та-ж ми за сорок і пять літ ані на крок не розлучали ся.... Коли-ж бо годі, мушу тобі сказати, що мені тут не подобаєсь! До Секвани, бачиш, звідси трохи за далеко, не буде як ловити риби.... А я так люблю смажену рибу.

— Що, за далеко?... Прошу тебе, не дай ся висьміяти!... Чого тобі всего забагає ся! Впрочім до Секвани не так то й далеко, як тобі видить ся. За малої пів години будеш вже над єї берегом... А відтак забуваєш ще на одну вигоду... Два кроки звідси маєш дворець зелізниці... Будемо видіти, як переїзджають поізди, будемо стрічати ся з нашими знакомими, з міністрами, ґенералами, акторами... будемо купувати собі що дня сьвіжу ґазету... Ну, щож ти на то?

То би було знаменито!... Лиш що тота Секвана за далеко... То якось ніяково... Як видиш, я й за тим і против того...

— То не може бути инакше... Все не може так бути, як би тобі хотіло ся... Деинде була би ріка, а не було би двірця, а ще деинде нема ані двірця, ані ріки.

— Та оно то так...

Оба приятелї замовкли на хвильку. Пан Сидір розглядав ся по рівнині, чи де не побачить ріки, але рівнина була пуста, одностайна, ріки нігде не видко, нігде ані слїду, що вказував би на ріку.

— Мій Боже, чому то так далеко звідси до Секвани? — подумав собі пан Сидір і став наслухувати, чи не почує, що десь співають рибаки.

— Слухай! — говорив пан Ґандон вже трохи угнїваний нерішимостию свого приятеля. — Нагода до покупки єсть дійстно дуже добра, другої вже не буде такої... Все разом, ґрунт і дім буде тебе коштувати чотири тисячі франків — як-раз тілько, що й мене! А ко-

Внесенє президента принято. Слідуюче засїданє нинї.

З Петербурга пишуть до віденьскої „Politische Corresp.“, що росийске міністерство війни задумує без більшого як доси обтяженя каси державної придбати средства на помноженє оружної сили. В тій цїли буде в Росиї заведений податок на войскові цїли. Податок той будуть оплачувати всї мужчини обовязані до служби войскової, а з ріжних причин від неї увільнені. Обовязок плаченя того податку має тревати 4 лїта. Дохід з нового податку принесе, як надїють ся, 10 мілїонів рублів і буде ужитий не на чисельне помноженє армії, лише передусім на поліпшенє материяльного положеня войскових осіб.

Урядове оповіщенє вказує на те, що мимо катеґоричної заборони шкільних властий відбувають ся збори студентів, котрі мусять бути розвязувані аж при помочи поліциї. На тих зборах особливо в послїдних днях студенти, що належать передусім до партиї революційної і социялдемократичної, взивали до боротьби против правительства і виголошували підбурюючі промови. Наслїдком того рада мінїстрів ухвалила виключити з унїверситету тих студентів, що скликують подібні збори або проводять на них або виголошують підбурюючі бесїди против правительства і шкільних властий.

Новинки.

Львів, дня 24-го грудня 1913.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував першого прокуратора державного у Львові, Меч. Барта, радником Двора з полишенєм его в дотеперішнім місци службовім. — Львівский висший суд краєв. іменував авскультантами практикантів концептових дирекциї скарбу: Стан. Скульского і Йос. Щепановского та практикантів судових: Фрид. Кіндлєра, дра Із. Ротенберґа, дра Як. Аріє, Йосифа Рубиновича, Сем. Вайнґляса, Норб. Габера, дра Ґенр. Шапіру, Льва Кульчицкого, Алекс. Пеленьского, Йос. Кашиньского, Мик. Рогозиньского, Володис. Михалевича, Фр. Кічму і Януша Амброза де Рехтенберґ.

— **Дивний сон.** Читаємо в „Руслані“: Василеви Буликови, селянинови з Жужеля під Белзом, снило ся через дві ночи по собі, що копав глину, земля усунула ся і его засипала. Пробудивши ся, дякував Богу, що се тільки був сон. Третого дня, жена его намірила дійстно іти глину копати. Приладила мішок, кіш і лопату. Коли се побачив чоловік, остерегав її, щоби була обережною, бо ему через дві ночи снило ся, що земля его засипала. Баба не зважала на сї слова, закинула кіш з мішком на плечі і пошкандибала за село, де були глинокопи. Влізла до ями і стала копати глину. А ту нечайно відорвала ся часть горішня берега, всунула ся до ями і бабу засипала до половини грудий. Люди почули войк, баби позбігали ся і з тяжким трудом відкопали бабу. Она зовсім обезвладнїла. Ноги її здеревіли. Зложили її на віз і привезли домів. Через дві недїлї лежала обложно слаба, але завдяки опіцї і дбалости СС. Служебниць відзискала здоровлє“. — Дивний сей сон дасть ся легко пояснити: стала ся случайно подібна пригода в дійстности, яка показувала ся в снї. Єсть то таке саме явище як то, що колись приснять ся нумери а він поставить на льотерию і виграє, бо случайно витягнуть такі нумери, які комусь приснили ся, але задля того, що може бути такий случай не треба гратити ся на льотерию і вірити, що коли якісь нумери приснять ся, то мусять зараз вийти.

— **Убийство у Львові.** Вчера около полудня розійшла ся у Львові чутка, що укінчений правник Казимир Левицкий, літ 24, замешкалий при ул. Зіморовича ч. 3, убив артистку міского театру Антонїну Оґіньску, жену співредактора і співвластителя „Wiek-у Now-ого“ п. Леопольда Шендеровича. На жаль, вість та небавком потвердила ся. На вість о убийстві комісар поліциї п. Квятковский довідавши ся, що убийником єсть брат властителя знаної львівскої фірми п. Александра Левицкого, що має найперший у Львові склад порцеляни, поїхав зараз до него а він і его брат Яков поінформували его, що наймолодший їх брат прийшов по 11 год. до склепу і сказав їм, що перед пів годиною убив жінку редактора Шендеровича. Оба старші братя, Александер і Яков, порадили ся тодї і відвезли убийника до приватного заведеня для хорих на умі, удержуваного др. Сьвонтковским, при ул. Снопківскій, але не повідомили властий о злочинї свого брата.

Отже комісар Квятковский поїхав до заведеня др. Сьвонтковского, щоби там арештувати убийника, а комісар п. Пісарский пішов до помешканя п. Шендеровича при ул. Романовича. Тут застав він все в спокою а служниця сказала ему, що пан пішов до бюра а панї за хвилю опісля пішла до міста.

Тодї комісар поліциї п. Пісарский зібравши комісию слїдчу, пішов до помешканя Кази-

---

ли будемо жити в сусїдстві, то будемо мати й деяку приятність... приміром, будемо разом обідати, можемо мати одну послугачку, що нам буде вести господарство і варити їсти... Будемо могли також держати собі пса, хоч би й хорта, знаєш?... Я вже від давна маю велику охоту на хорта...

— Дійстно! дійстно! Як то нам буде вигідно, коли так разом будемо жити, як братя!

— А хто вам закаже, коли на нашім обійстю будемо держати яких дві курки?

— Тож то буде красно жити!... Не скажу вже, що не куплю... але я засаджу на своїм ґрунтї коло керницї грушку замість черешнї.

— І то добре!

— А що до пса, то гадаю, що лїпше вівчарского, і то чорного... скоро лиш не будеш на то гнївати ся.

— Нехай і так, мій Флєрі! — Отже згода?

— Мій Боже, коби не та ріка!... То зле, що то так далеко... Але з приязни вже й на то пристану.

— Мій ти добрий Флєрі!

— Мій ти братчику Ґандоне!

— Що-ж ти на то?... Будемо щасливі... Ходи-ж, розкажу тобі все після мого розуму.

Оба пішли на будучий ґрунт пана Сидора Флєріого. Пан Анатоль Ґандон став ходити по ґрунтї, розкладав руками і голосно розповідав, як треба буде ставити ся. Обід був опісля знаменитий. Пан Ґандон помочив собі горло вином, котрого фляшка коштувала аж два франки.

З огнистим поглядом і розпаленим лицем щипав Ґандон свого приятеля що хвиля в колїно: Ох ти дідчий Флєрі!... ти мій будучий сусїде!... старий мій товаришу!... На то Флєрі по батьківски поклепав Ґандона по плечи та говорив: Так, так, мій сусїде!... горожанине!... приятелю!

* * *

Житє пана Ґандона і пана Флєріого дасть ся кількома словами описати. Оба були урядниками в міністерстві, оба пересидїли разом побіч себе сорок і пять лїт і анї разу не було між ними нїякої суперечки. Житє плило їм спокійно, одностайно, як ті години. Молодість свою запорпали в канцелярийнім порохї. Бездоганне їх житє, механічна їх робота і неясні бажаня сполучили їх в зовсім природний союз, що був сильнїйший, як всяка инша дружба. З того, що дїяло ся доокола них, не знали нічого, нічого не виділи, нічого не розуміли — просто не мали й понятя о чімсь „висшім“; лиш одна річ виривала їх із звичайного їх спокою, а то — пора авансу. Серце їх било тогди живійше, бо сподївались, що або підуть на пенсию, або будуть авансувати. Коли-ж вернув знову давний порядок, то они жили знову тихо і смирно, як той хробак в хронї. В міру того, як старіли ся, росла в них туга за спокоєм і сїльским житєм. Пан Анатоль Ґандон бажав собі працювати в огородци без сурдута; перед его очима ставав рискаль, цьвітник, білий домок, а на подвірю перед домком скакав худий харт... А пан Флєрі в дусї ходив понад ріку в соломянім капелюсї і легкім одїню та споза вербового корча кидав удку на воду, в котрій було множество всїляких риб.

* * *

Від двох місяцїв стоїть вже домок пана Флєріого — зовсім такий самий, як пана Ґандона; і огородець перед ним такий самий, лиш на грядках инші ростини: пан Ґандон плекає ґеранї, а пан Флєрі садить — каляфіори. Оба жиють щасливі як лиш можна. Майже цїлий день пересиджують з собою коло керницї на цембриню і аж вечером розходять ся. Мають також послугачку, що уміє і добре їсти варити. Пан Ґандон забув на хорта, а пан Флєрі привик жити здалека від ріки; прийшов, бачите, до погляду, що можна обійти ся і без неї, особливо відколи на гостець знемагає. Що дня виходили рано до керницї побалакати щось з собою.

— Як вам спало ся пане Ґандон?

— Ще й як! — А вам як?

— Ну так само!

Пан Флєрі дивить ся на грушку, на котрій одна галузь усихає, а пан Ґандон споглядає на черешню, що ще доси анї разу не родила.

— Нинї пятниця, правда? — питає нараз пан Ґандон.

— А вже-ж; вчера був четвер.

— А завтра буде субота — точно так!

— А позавтра недїля...

— Як той час нам борзо летить... Диви ся! Нинї маємо дванайцятого... в недїлю буде чотирнайцятого... в четвер вісїмнайцятого... В четвер буде тому майже два місяцї, від коли ми тут жиємо... Вже два місяцї!

Заложать руки і дивлять ся в даль... Здавало би ся, що роздумують о недослїдимих річах. В дійстности же не думали нічого, лиш часом шибне їм по голові згадка про міністерство, але то згадка, що вже десь щезла, затерла ся в далекій дали.

— Яке то щастє, коли чоловік може бути собі независимим, самостійним! — говорить стиха пан Ґандон.

— Бо й єсть самостійним!... То майже щастє! — потакує пан Флєрі.

Одного дня виступає пан Ґандон з проєктом:

— Здало би ся може помалювати нашу огорожу.

— Ну, то кажім її помалювати!.... Але якою краскою!

— Може би зеленою?

— Менї зелена не подобаєсь... Лїпше вже білою!

— Я не хочу білої, то не краска!

— Що? біла краска то не краска? Як ти можеш таке говорити?

— Бо она страшно погана...

Пан Ґандон аж почервонів на лици від гнїву і кипів собою!

— Страшно погана? Хиба ти слїпий!

— Кажу тобі, що то зелена страшно погана. Говори собі, що хочеш!

— Флєрі!

— Ґандоне!

— Вже менї досить твого верховодства! Заєдно мішаєш ся до моїх справ...

— Мого верховодства... Ох ти невдячний!... Ти нужденнику.

— А ти дурак!... Осляча голова!

— Пане Флєрі!

— Пане Ґандоне!

Стануди проти себе як два надуті когути, дивили ся люто на себе, затиснули кулаки і ганьбили ся послїдними словами.

— Заказую вам приступ до моєї хати! Розумієте, анї кроком не важте ся до мене!

— А ви як лиш подивите ся на мою хату, то я вас...

мира Левицкого, при ул. Зіморовича. Отворивши двері насильно, застали тут в першій комнаті верхне одінє Огіньскої, капелюх і вальку, в другій комнати вже студене тіло убитої. Лікар судовий др. Ляхович сконстатував, що одна куля пробила нещасливій висок з правої сторони, друга в грудь коло серця а трета долішну часть черева. В помешканю знайдено при ревізиї богато листів від всіляких женщин, з котрими Левицкий удержував зносини.

Казимир Левицкий есть укінченим правником але без іспитів і занятя; він гуляще жите а перед кількома роками обкрадав братів, аж его прихопила на крадежи служба склепова, котру о крадіж посуджувано. Тоді братя для затушованя скандальної справи віддали его були на якийсь час до санаториї для хорих на умі. Убийника відставлено до слідчої вязниці карного суду. На поліциї признав ся він до убийства і сказав, що зробив то длятого, що не мав надії сполучити ся зі своєю жертвою на завсїгди.

— **Відгомін гостини Є. Ексц. Митрополита гр. Андрея Шептицкого** передає нам американьска „Свобода“, котра доносить: Дня 1-го грудня з'їхало ся до Джерзі Сіті численне руске духовеньство і уладило в честь від'їзджаючого Ексцеленциї пращальний вечер. Пращальне слово виголосив Преосьв. Епископ Ортиньский в імени своім і в імени сьвященьства. В імени самого духовеньства мав гарну промову нюйорский парох о. Підгорецкий. Екс. Митрополит відповів разом на обі промови, а в своїй відповіди зазначив, що сей пращальний вечер, як і взагалі цілий его тримісячний побут в Америці, належить до найприємнійших хвиль его житя і що заінтересував ся незвичайно житєм Русинів як в Сполучених Державах так і в Канаді. Висловив притім надію, що в короткім часї знов побачимо ся. При кінци сего торжества вручило духовеньство від себе на спомин свому дорогому Гостеви дуже хорошу грамоту, намальовану артистично на перґаміні п. Цурковским. Ексц. Митрополит тішив ся видимо сим подарунком і подивляв роботу та солідне викінчене сеї грамоти. О год. 8 вечер слідуючого дня відбуло ся пращанє Ексц. Шептицкого в церкві джерзисітскій. В церковних дверох говорив до Ексц. Митрополита місцевий парох о. Улицкий. По сїй промові увійшов Ексцеленция в церков і в асисті кількох сьвящеників відправив короткий молебень. Весь той час співав знаний зі своєї слави хор джерзисітский під батутою п. А. Ґели. По молебні вийшов Ексц. Митрополит на гарно приладжений трон і звідти промовив до зібраного народа, а потім пращав достойного Гостя о. Улицкий.

По церковнім торжестві запрошено Ексц. Митрополита до церковної салі, бо тут хотіла его попращати місцева руска громада. Діточий хор засьпівав звінкими голосами „Молитву“ Лисенка, а відтак залунали звуки мішаного хору, що співав чудову „Кантату“ Д. Січиньского. З посеред спорої громадки веселих діточок вийшла з великою, прегарною китицею рож 11-літна дівчинка, Юлія Підлипчак. Станула скромно перед лицем Архіпастиря і тремтячим діточим голосом віддеклямувала стишок, уложений принагідно п. Т. Яворским. Скінчивши сей вірш, підступила маленька Юлія до Митрополита і вручила єму з глубоким поклоном згадану китицю чудових рож. Ексцеленция був видимо зворушений. Подякував сердечно за виголошену стихотворну промову, вручив дівчинці на памятку гарний образок і поблагословив ей. Перед витаного, а заразом пращаного Архієрея виступив п. К. Кирчів і в імени цілої рускої парохії виголосив довшу промову. Ексц. Митрополит вислухав уважно сеї бесіди, подякував сердечно за привіт і пращанє та приобіцяв, що ніколи не забуде подбати там, де потрібно, про права рускої Церкви в Америці. По сім обдарував Ексцеленция усі діти і всіх членів хору гарними образками, розмовляв свобідно з усіми Русинами, а відтак попращав ся в останнє і опустив пороги гостинної рускої громади. В суботу о 12 год. в полудне заколисали ся води широкої нюйорскої пристані і унесли з собою дорогого Гостя. Ексц. Митрополит від'їхав одним з найбільших пароходів „White Star Line“. При самім від'їзді було кількох сьвящеників та кількох сьвітских людий, а між ними секретар австрийского конзуляту, Ал. Ґрау-Вандмаєр.

— **Щедрий запис.** У Виженці коло Вижниці помер сими днями паробок Клим Кулєрка, чесний, тверезий і ревний член читальні і касиєр споживчого тов-а „Взаїмна Вигода“. Перед смертию зробив завіщанє, в якім з заощадженої готівки 1.880 К записав: 400 К на церкву, 100 К для убогих а пильних учеників у Виженці, 100 К для убогих ґімназиястів у Виженці, 200 К для найбіднійших вдовиць, а 85 К на сплату довгу „Народного Дому“. Решту записав своім тром сестрам.

— **Львівский Народний Театр в Стрию.** Саля „Народного Дому“. Початок о 7 годині вечером. Білети продає рание „Народна Торговля“, а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

В неділю дня 25 грудня с. р. „За двома заяцями“, комедия з міщаньского житя в 4 діях зі співами і танцями М. Старицкого.

В понеділок дня 26 грудня с. р. Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої. „Галька“, опера в 4 діях Ст. Монюшка.

Ві второк дня 27 грудня с. р. „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Л. Кропивницкого.

Телеґрами.

Валенция 24 грудня. Француский корабель „Jean Concil“ на висоті Алїканте наїхав на другий доси не знаний і так розбив ся, що в кілька мінут опісля затонув з цілою залогою. Лиш один моряк виратував ся.

Петербург 24 грудня. Позаяк фракция октябристів відкинула всякі зміни, які рада державна поробила в законі судовім, в кругах політичних уважають то за перший доказ, що октябристи наміряють пляново переводити свою опозицию против ради державної.

Бордо 24 грудня. Внаслідок сильної мраки на стациї Арґанате поізд поспішний наїхав на поізд особовий. Богато осіб згинуло і богато есть раневих.

Мадрид 24 грудня. Сенат ухвалив буджет державний.

Цїна збіжа у Львові.

дня 23-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·20	„	7·40
Овес	7·60	„	7·80
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	8·—	„	8·30
Бобик	7·60	„	7·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	38·—	„	42·—

Надіслане.

— **Найгарнійшими дарунками для дітий і шкільної молодїжи на сьв. Николая, Рідво і Новий Рік** — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту видання Руского Тов—а Педаґогічного. Купуючи свої рідні видання, учимо наших дітий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв йдуть на удержанє шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовлєнями вирост до канцеляриї Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послідній хвили не може канцелярия як слід виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віці від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і иньших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „Подорож довкола землї“ по цїні 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своім чемним дїтям місто всяких витребеньок, книжки Руского Тов-а Педаґогічного а зробите тим дитині приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні означені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненим числом мінутовим.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділі і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·19, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділі.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.